A MAGYAR BOLDOGULÁS UTJA

IRTA: TÖVISHÁTI

Az elégedetlenkedők hangos csoportjában közszájon forgó kifejezés, hogy amióta a kapitalista-rendszer tultermelése nem tud egykönnyen és busás haszonnal tuladni tömegáruin, azóta a gazdasági válság ólomsullyal nehezedik az egész világra s a nagytőkések ugy akarják féltett vagyonukat menteni, hogy sorozatosan bocsátják el alkalmazottaikat és zárják be üzemeiket, minek következtében százezrekre növekedett a munkanélküliek száma. Az évek óta tartó rosszabbodó helyzet már annyira elmérgesedett, hogy ma jóformán egyébről sem beszélnek a világ tudósai és tudatlanjai, hozzáértői és laikusai, mint az utjából és rendes kerékvágásából kizökkent világgazdasági jármü helyrebillentéséről. Ezer és ezerféle tervet szőnek-fonnak, megtárgyalnak, egyszer elfogadnak egy ideát, máskor elvetik ugyanazt, jobbról-balról támogatják a világgazdaság rozoga szekerét, mindenképen ácsolják, kovácsolják a szerencse kerekét, de Fortuna istenasszonya minduntalan más-más oldalon billent egyet a vaksors kerekén, alólra forditva a felfelé törekvő spekulációt.

Különösen az elmult évek óta minden állam, igy Kanada kormánya is, ingyen-segély alakjában próbálkozik segiteni a munkanélküli szükölködőkön, ezzel azonban — mint a jelek mutatják — mintha csak a görög mesék Pandora-szelencéjét nyitotta volna fel. Ezen az uton semmi kilátás sincs a megfelelő kibontakozásra, sőt az egyes városok és tartományok, valamint az államkincstár kasszája ürülőfélben van s a sokak által kiapadhatatlannak képzelt állami pénzes zsákok már csak ittott hullatnak mindig szükebbre szabott segélyt toldozott-foltozott csücskeikből. Bizony sokan érzik magyar véreink közül is, hogy milyen kudarcot vallott minden eddigi gazdasági fellendítési kisérlet, takarékossági rendszer, vagy vámvédelmi politika. Az eredmény annyi, hogy az utóbbi két év alatt jóformán megtizszereződött a nincstelen munkanélküliek, az elégedetlenek száma.

Valami különösen hangzik ilyen viszonyok mellett arról hallani, hogy vannak a mai nehéz állapotokkal sikeresen megküzdő s helyzetükkel a körülményekhez képest megelégedett és a megélhetés miatt kevésbé aggódó emberek. Pedig vannak ilyenek magyar véreink között is, még pedig nem is a sokszor irigyelt régi települők, hanem az uj bevándorlók között, akik nem tőkével, hanem inkább jó párszáz dollár adósság hátrahagyásával érkeztek Kanadába 4-5 évvel ezelőtt.

A nyomoruságok tengerében egy ilyen kis boldog magyar szigetet alkot Manitobában a Riding Mountaintól keletre elterülő síkságon 10-15 családból álló uj település. Ezeket az ujkanadásokat a vidék angolsága megértő szeretettel fogadta köréke s az a véleményük, hogy "a magyarok soha nem lankadó munkakedvet, fáradhatatlan szorgalma, kitartása és vasakarata a mai nehéz viszonyok dacára valóságos csodát müvelt." Kevés helyen adóznak ma nagyobb elismeréssel és megbecsüléssel az uj magyar bevándorlónak, a magyar tudásnak és életrevalóságnak, mint ezen a vidéken.

Pár évvel ezelőtt, amikor az angol nyelv és a viszonyokkal való ismeretlenség miatt a mások tanácsa után indulva vásárolták a településre nekik megmutatott földeket, bizony többen ott hagyták a bizonytalannak látszó helyzetet s hátat fordítottak a farméletnek. Akikben azonban erősebb volt az élni akaró magyar lélek, azok ott maradtak a farmokon, a maguk lábára álltak és minden közvetitő nélkül ujból kiválasztották a kedvezőbb fekvésü farmokat s bátran szembe néztek a pionir élet nehéz küzdelmeivel. Rövid pár év aztán megmutatta, hogy a józan magyar ész most is okosan cselekedett, mert ha ma még nincs is számottevő tőkepénzük, de van bőségesen kenyerük, biztositva van a megélhetésük, szabadságuk és függetlenségük.

A mai lehangolt világban ritkán hallható büszke önérzettel bizakodva néznek ezek a magyarok a jövő elé, nyoma sincs közöttük a csüggedésnek s hiszik rendületlenül, hogy el fog jönni az idő, amikor lépésről-lépésre, fokról-fokra haladó szorgalmas munkájuknak meglesz a kivánt teljes jutalma. Kishitüség is volna nem bizni e remény teljesülésében nekik, kiknek szivében a saját életük tapasztalataiból folyólag még él az isteni gondviselésbe vetett hit. Méltán vallják, hogy nem adják fel önállóságukat, függetlenségüket, szabadságukat, mert érzik, hogy rendeltetésük teljesitéséhez elsősorban saját akaratuk segithet diadalra.

Szinte hihetetlen módon gondolkoznak a munkanélküliség kérdéséről. A többek között legjellegzetesebben fejezte ki ebbeli véleményét a környéken mindenki által ismert és becsült B. Joe: "Nincs Kanadában munkanélküliség és kenyérszüke" — eregeti Joe a szót hátraszegett fejjel nagyhangon, elválaszthatatlan bajtársa, a kis görbeszáru csibuk mögül — "csak annak, aki fél a munkától, vagy válogat benne. Jöjjenek ide még százan, akikben van munkakedv, önbizalom és önállóságra törekvő élni akarás! Találnak itt munkát, megélhetés, boldogulást, nem kell hozzá egyéb, mint türelmes kitartás, hangya szorgalom és erős akarat."

Hosszan tartó vitát lehetne folytatni arról, hogy igaza van-e Joe-nak? Ő azonban minden vitatkozásra már előre kimondotta a végszót: "Aki nem hisz a telepedés áldásában — próbálja meg!" — Igenis, nem az állandó bolyongókból, a leveskonyhákon sorbaállókból lesznek megelégedett emberek, hanem azokból, akik a hozzájuk legközelebb eső termékeny vidéken megtelepedve élik a maguk független életét.

MAGYAR FARMEREK HARCA A VIHARRAL

(Folytatás.)

Daradics László székelyföldi öreg-telepes Cupar, Sask.

28 éve, hogy mindig egy helyben farmeroskodom, igy hát van tapasztalatom bőven, mert hiszen a szél ezt a vidéket éppen nem kimélte meg. Mindazonáltal, hogy minden lehető módszert kipróbáltam a föld megkötésére, arra a meggyőző désre jutottam, hogy olyan "packer"-t, azaz hengert kellene szerkeszteni, amihez nem ragad a sáros föld — és akkor egyszeriben megoldódnék a préri gazdáinak ez a nagy problémája. Ugyanis ha a nedves földet — különösen az ugart — tavasszal meg lehetne hengerelni akkor elmulna annak a veszedelme, hogy a szél felkapja és mérföldekre vigye a talajt.

Talmács György, Milk River, Alta.

A talajhordás ellen főleg gyakori trágyázás által védekezhetünk a talaj összetétele szerinti megfelelő szalmás trágyával.

Mütrágyázás által e téren nem sok eredményt érhetünk el. Ezen módszer azonban folytonos jellegü munkát igényel s költséges valamint — legtöbb esetben — a birtokkiterjedéssel szemben levő aránytalan állatállomány szempontjából is lehetetlen; ennélfogva mint általánosan elfogadható módszer nehezen alkalmazható.

Az utóbbi időben sokan a sávokra osztott vetési módszerrel próbálkoznak a talajhordás ellen védekezni; ha ezt figyelembe vesszük, nem sok eredményt szolgáltat, amennyiben az ugarnak szánt földet a mellette levő vetett területsáv tarlójára hordja a szél. Ezen terület legtöbb esetben a következő évben szintén ugarnak marad minélfogva a rája rakódott talaj vetés alá nem használható ki s ezenkivül a sik fekvésü földet több éven tul hullámossá is teszi.

Ettől sokkal jobb megoldás a zöldtrágyázási módszer, amely először, mint trágya — egyszers mint pedig hálószerüen keveredik el a talajba mint legjobb kötőeszköz. Ezen célból legjobb rozsot vagy gyorsan fejlődő takarmányfélét vetni, melynek hosszu szalmáju tulajdonsága van. Eléggé kifejlett állapotukban szántsuk le, amiáltal igen jó eredményt nyerhetünk. A kanadai viszonyoknál fogva mint állandó és olcsó védelmi eszköz re, a fásitásra gondolhatunk annál is inkább mivel a futótalajok rendszerint könnyü réteges vagy homokos földek, melyekben a fa igen jól tenyészik.

Tudnunk kell azonban, hogy a fásitás, mily előnyöket nyujt, hogy megbarátkozhassunk e gondolattal: 1. Ami legfőbb, megtöri a szél erejét minélfogva képtelen a talajt magával ragadni. 2. Ugyszintén a hóréteg is nagyrészben a talajon marad, ami ugyszólván a leghasznosabb erőforrást nyujtja a földnek termőképességre nézve 3. Ezenkivül a tavaszi és nyári szelek nem szárithatják ki a föld nedvét oly gyorsan. 4. Továbbá, általánosabb fásitás esetén több esőcsapadékra is számithatunk. 5. Vegyes gazdálkodásnál szintén hasznos előnyöket nyujt a jószágtartás szempontjára nézve. 6. Végül mint szerszám és tüzelő-anyagpótlékot is szolgáltat. 7. Mindezek után pedig mint természeti szépség gazdagitja a farmot.

Ezen előnyök tagadhatlanul jóval felülmulják azon területbeli veszteséget és munkát, amit a fásitás igényel.

A fásításra vonatkozólag csakis hivatott szakemberek véleménye nyujthat kellő utasitást az éghajlatra és a talaj minőségére. Gondolatom szerint legfontosabb, hogy erős törzsü és koronájában sürü ágazatu fákat ültessünk legalább két sorban, oly távolságban egymástól, hogy azok kifejlett korukban koronájuk által egymást támogathassák a szél ere jével szemben.

A szélirány érkezése felőli oldalon pedig a törzsek magasságában képződött nyitott szélutat egy sürü cserje, bozót telepitése által zárjuk el.

A fák fajának megválasztásánál csakis a sürü és tömörebb galyképződés lehetőségét tartsuk szem előtt, mivel a szél legkárosabb hatása rendszerint késő ősszel vagy korán tavasszal rongálja a földet, amidőn a levelek nem védhetik erősebb bástyaként a területet.

A fasorok vonalai természetesen a szélirány keresztezéseként azaz merőlegesen létesithetők. Hogy mily szélességü területet illetve közöket biztosithatunk egy-egy telepitett védelmi vonal által, arra nézve a föld sikszerü fekvése valamint a széljárat ereje a mérvadó.

*

Czank István, Mistatim, Sask.

Elsősorban aratáskor a "stukkot" ugy kell rakni, hogy lehesen nyomban szántani. Ezáltal mindenki fel birja szántani ősz szel a földjét, mert ősszel nem fuj olyan nagy szél, mint tavaszkor. Tavaszkor ne szántsunk csak ha nagyon gazos a föld, akkor meg kell fogasolni és ugy bevetni a vetőmagot. A vetőgéppel jó mélyre vessünk s nyomban nehéz hengerrel lehengerezzük, ugyhogy a feltágitott földet a henger mindjárt lenyomja. A téli csapadék az őszi szántást lenyomja és megnedvesiti s ezért a nedves földet nem szabad fellazitani, mert a szél nagyon könnyen elviszi, de ha a föld megtartja a tél folyamán nyert nedvességét a szél nem birja hordani oly könnyen.

Másodsorban, ha hagynak föl det nyári ugarnak, azt csak ugy kell hagyni, ahogy ősszel felszántja abban vadzab még jobban kikel, mintha felszántja mert, ha felszántja van olyan vadzab szem, ami felülmarad a föld tetején és nem kap mindjárt csiraképességet és az nem kelhet ki csak akkor, ha esetleg megvágatja és földbe kerül és igy mindig mindig ki bujik egész éven át. De ha megvágóztatja, akkor pedig a föld lazul, nagyon kiszárad és nyomban el is viszi a tavaszi nagy szél. Még a vadzab-szemet is elviszi a szél olyan földbe, amelyikbe nincs és azt is bepiszkolja.

Azért kell csak ugy hagyni, ahogy ősszel felszántja az ember, mert akkor valamennyi vad zab-szem mind a földbe kerül s az mind ki fog kelni. Amikor hat inch magas le kell vágni és szépen összeszedni még lesz egy kis szénája a gazdának.

Érdemesebb a tavaszi szántás helyett is hengerezni, amikor nedves a föld, hogy nyomuljon összébb ne száradjon könnyen ki. De olyan henger kellene, mint odahaza vannak, nagy nehéz fahengerek. Mert amit itt használnak, az inkább fellazitja s csak részben nyomja le a talajt, s amikor fordul, hátul mindig felforgatja. Olyan körülbelül 10 mázsás henger kell itt, ami lenyomja a földet és simán marad utána a mint az üveg.

(FOLYTATJUK!)

A SZOVJET ÜZLETET KÖT MAGYARORSZÁGGAL

Az orosz nyersolaj-trösztBerlinben székelő középeurópai irodájának igazgatói több napon át időztek Budapesten, hogy tájékozódjanak a magyar petróleumfinomitók nyersolaj szükségletéről és megállapitsák, vajjon annak fedezésében részt vehetnek-e és milyen mértékben?

A folytatott tárgyalások Oroszországot arra az elhatározásra birták, hogy bekapcsolódjék a magyar nyersolajszükséglet ellátásába. Néhány üzletet már le is kötöttek és további elhelyezésre a tárgyalásokat rövidesen folytatni fogják.

Az oroszok a magyar ipar iránt nemcsak nyersolaj behozatala szempontjából érdeklődnek, hanem egyéb fontos nyers anyagok, mint például aszbeszt nehéz kémikáliák, nyersbőrök, prémek stb. Magyarországba való behozatalában is részesedni kivánnak.

Mindezeket az árukat hajlandók pengő ellenében szállitani. A behozott nyersanyagok ellenértékében felgyülemlett pengőket az oroszok kizárólag magyar áruk bevásárlására használhatják majd fel.

BUCSUFIA

A "Kanadai Magyar Ujság" eredeti tárcája

IRTA: CSABY DÉNES
West-Summerland, B.C.

Söjtöri bucsu, Sarlós Boldogasszony napja. Napfény, virágillat, ünnepélyes harangzsongás a légben. Dushajfonatu, suhogó szoknyáju leányok lépnek ki a házak előtt lévő kis virágos kertek rácsos kapuján; friss bársonyos-rózsás arcukon az öröm, kezükben csattos imakönyv egy-egy szál rozmaring, keblükön egy-egy rózsa s összevárva egymást, sietnek az Isten házába, mely fennt a dombon susogó akácok között mered százados kővirágos falával az ég felé. A templom zsufolt, ragyogó napsugár néz be a csucsives ólomfoglalatos szines ablakokon s szór dicsfényt a falu egyszerü népére, mely átszellemülve zengi az ezeréves zsolozsmát:

"Boldogasszony Anyánk, régi
..nagy Patronánk,
Nagy inségben lévén igy szólit
meg hazánk;
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél meg szegény
magyarokról."

A dallam orgonazugás szárnyán száll; száll a magasba kisérve az elfogult lelkü öreg emberek és anyókák sóhajaitól, kik bensőséges hitük egész melegével könnytől fátyolozott szemmel ismételgetik:

"Ne feledkezzél meg szegény magyarokról".

Valami megkönnyebülés, valami rendkivüli bizalom száll a szivekbe, s a templom után szét oszló tömeg csalhatatlan reménységet visz haza s bizik rendületlenül: Magyarország feltámadásában.

Lennt a templom alatti nagy térségen, csodás gyorsasággal egész sátorváros készült. Szapora beszédü vásáros asszonyok kinálgatják csecse-becséjüket, olcsó üvegből készült csillogó gyöngysorokat, melltüket, két krajcáros gyémántgyürüket, magasdiszitésü hajba való fésüket, selyemkendőket, jóléttől elhizott báb sütőnék árulnak: pirosra pingált mézeskalács-szivet, márcot, kardot, huszárt. A légben frissen sült pecsenye-illat terjeng a Lacikonyhákból. Odébb a körhinta zongora-verklije csábit gépiesen ismételve néhány elcsépelt keringőt.

A kezdetleges faragásu rikitó szinüre pingált falovakon, szarvasokon, tevéken, sárkányokon s egyéb állatkerti ritkaságokon nevető szemü lányok ülnek párjukkal. Repül a selyem-pántlika a szédületes körforgásban, sikoltás, kacaj hallik s némelyik megszédülve hanyatlik párja karjaiba. Bennt az üveggyöngyök mögött a falu mezitlábas, élelmes gyerkőcei hajtják körbe az örtög-hintát s fizetésül félóránként egyszer ők is huszárkodhatnak a cifrára pingált táltosokon. — Olcsó hajtóerő, nem kell hozzá gazolin!

Jókedv, mulatós hangulat mindenfelé. A falu apraja, nagyja csoportokba verődve oszlik meg a látványosságok tömkelegében.

A gyerkőcök régóta kuporgatott rézkrajcárokat kockáztatnak a karika-dobásnál, talán egy cifranyelü bicska, egy zsebtükör vagy egy celluloidból készült rózsás kalapdisz lesz a nyeremény. A legények már nikkel pénzekben játszanak, jó pengéjü késekre, ezüst órákra. A falu bolondja Bubós Jancsi szokatlanul dusan felbokrétázott kalapban valósággal Eldorádóban érzi magát: ma az egész falu vendége ő, mindenki "befizet" neki.

A vén jövendőmondó Vera néni asztalánál egy halványszőke fehérarcu leány áll. A Salamonék Iluskája. A jövendőjére kiváncsi, de nem tud határozni, hogy plánétát huzasson-e a fehéregérkével, vagy bizza életének eme fontos mozzanatát egy vörösbegyü csizre, mely kalitkájában csillapithatatlan étvággyal csipkedi a friss füget. Talán mégis kártyát kéne vettetni. Habozik. De a vén fogatlan Vera néni egyre biztatja: "Gyönyörüségem, drága szép Iluskám! vettessen kártyát az a legbiztosabb — persze 15 krajcár, s a planeta huzatás csak 3 — de megéri!"

A leány hajlik a szóra s megemelve baljával a zsiros kártya csomagot a szive felé, áhitattal lesi a vén asszony mozdulatit. Vera kirakja a kártyáit, s jósol. Nemsokára teljesen kialakul Iluska előtt a jövő. Egy szép szál fiatalember érdeklődik utána, aki hamarosan meg fog érkezni. (A javasasszony ere jelentős pillantást vet a háttérben meghuzódó kékmándlis idegen legényre). Jósolja, hogy a szivek elválhatatlan boldog szerelemben fognak egyesülni, egy nagy gazdag országban; mert nagy lesz az ország megint. Vasmarku óriások tördelik a bilincseit: igazság, becsület, tudás, világbéke. A leányka elhisz mindent s boldogan toldja meg a jóslás szabott árát egy huszassal. Liliomfehér arcán rózsák nyilnak, kék szemében lelke ragyog a boldogságtól s a bámulatot, a meglepetés szinte kiálltást vált ki belőle midőn szembe találja magát egy kék mándlis, tüzes fekete szemü legénnyel, kinek barnapiros arcán az ifjuság tündöklik, s fekete bajuszkája oly hetyken van kisodorva beszédes ajkai felett.

— Talán néznénk szét együtt a bucsuba! Iluska — szólt a legény. — Az én nevem Dankos Ferkó, onnan tulról jöttem ide — hüvelykjével bökve a szerb megszállott terület felé — látogatóba a nénémkéhez Szekeresékhez. —

A leányka jó ajánlólevélnek találva Szekereséket, megy a legénnyel. És mennek, ballagnak beszélgetve. Benéznek a látványosságok bódéjába, megcsodálják a cifravarottas matyó himzések pompás szinvegyülékeit, ámulnak a panoráma alkalmi képein, megállnak a bábossátor gazdagon rakott asztalánál, s a legény rövid áttekintés után egy nagy vörösre festett, tükörrel diszitett szivet nyujt bucsufiaként a leánynak, melyre fehércukorral van rápingálva: szivet a szivnek szivesen! A leány elpirul s mikor önkénte lenül belepillant a szivet diszitő kis tükörbe, egy boldogságtól sugárzó arc tekint vissza reá. Piros, harmatos mint a nyiló rózsa bimbó! Tovább menek. A cifra csecsebecsék közül a legény egész tucatot vásárol össze nábobi bőkezüséggel. Mikor pedig elhaladnak a kocsma előtt, a kedves lárma a csengő kacaj őket is becsalja a bálteremnek diszitett nagy ivóba. Itt a sánta Robics zsidó szinte szárnyakon libegve nagy gietséggel szolgálja a jegelt "spriccer"-eket és söröket. Kis vártatva a pacsai Zsiga cigány bandája zendit reá egy a félhóttakat is életrehivó csárdásra: Vékony deszke kerités ...

Dankos Ferkó viszi a leányt a banda elé s táncolnak tüzesen, hévvel, ugy mintha egyenesen erre termettek volna. A legény cifrázza a csárdást, kipörgeti a leányt; s a könnyü libbenő táncu leány szeméből valami delejes fény sugárzik. Szépsége büvkört von köréje, meginleti a primás játékát, aki mikor kis pihenőre ülnek le, hozzájuk lopódzik, odahajlik a leányhoz s egy üzenetet közvetit, mely ott van a legény szemében. Halkan, csodásan:

"Valamit sugok magának,
Vállaljon el babájának ..."

S a könnyü óra száll. Lelkük ott ég a szemükben, kéz a kézben beszélgetnek, mulatnak tán colnak, mintha régen ismernék már egymást. Ugy mint azok, akik tudják, hogy egymásnak szemelte ki őket a Gondviselés.

Alkonyatfelé hazaindulnak. Végig a nagy uccán, hol festett léckeritések mögül magasra nőtt mályvák bólongatnak felénk az alkonyati szellő leheletére. Jólétet, munkát hirdető cserepes házak zsalugaterei nyilnak fel a hüs fuvalomra, melyek mögül égő piros muskátlik hirdetik, hogy ott eladó leányokat találhat a kérő. S ők mennek boldogan, csendesen beszélgetve, köszöngetve a házak előtt üldögélő ünneplőbe öltözött gazdaemberek között, kik békés pipafüst mellett tárgyanak a termésről, no meg a politikáról.

Az alvégen egy nagy cserepes ház előtt megállnak, hol bucsuzásra kerül a sor. A leány beszalad a kiskertbe, szakit egy égő piros rózsát s a legénynek nyujtva ennyit mond egy sokat igérő pillantással:

— Nézzél el erre később, Ferkó!

Sokat ér ez a hivogató annak aki érti a virágnyelvet!

Bennt, az uccai szoba mélyén öreg Salamonné gyönyörködve nézi a szép párt, s mikor Iluskája boldogan lép a szobába mosolyogva kérdi:

— Hát Rózsaszálom, kaptál-e bucsufiát?

Iluska pedig örömmel teritve ki az aszalra kendőjéből kincseit, mégegyszer átéli az ajándékozás felett érzett boldogságot. Öreg Salamonné felvéve a nagy piros szivet, akadozva olvassa: — Szivet a szivnek szivesen.

— Hát te, drágaságom, mit adtál cserébe?

De választ nem kapott, csak leánya könnybe lábadt boldogságtól ragyogó szeméből olvasta ki a feleletet.

PÁSZTORMADARAK A HORTOBÁGYON

Most, hogy az Egyesültek Kanadával határos államaiban egy érdekes bogárfajta pusztitja a sok kárt okozó sáskákat, nem lesz érdektelen megjegyeznünk, hogy az Óhazában a pásztormadár sietett a gabonatermelők segitségére.

A hires sáskamadarak vagy rózsaszinü seregélyek, amelyek oly titokzatos módon néha-néha megjelennek a magyar puszta tájakon, ismét mutatkoztak a Hortobágyon. E szép madár messze a Fekete- és Kaspi-tenger környékéről vándorol és titokzatos vándorlása valósággal analógiája az Ázsia belsejéből Nyugat felé történt népvándorlásoknak, azzal a különbséggel, hogy ezek a madarak, ha a sáskaidény elmult és fiókáikat felnevelték, ismét nyomtalanul eltünnek és esetleg pár évig me gint nem jelentkeznek.

A pásztormadarakat könnyü felismerni, mert fehér-fekete tarkaságuk mindjárt feltünik, ugy hogy szarkáknak nézik először őket. Farkuk rövid, általában seregélyformájuak és ép ugy csapatokban járnak, mint a seregélyek. A szép rózsaszinüket csak közelebbről lehet észrevenni, messziről csak fehér-feketéknek látszanak, a nagy legelőterületeket szeretik, amelyek — a nagyszerüen sikerült mesterséges Alföld-szárítás folytán — teljesen ugy festenek már most a nyár elején, mint Dél-Oroszország és Turán füves pusztaságai.